

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.659 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn, op 21 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 maart 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 27 oktober 2005 diende verzoekster een asielaanvraag in.

Bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 november 2005 werd haar het verblijf geweigerd. Tegen deze weigeringsbeslissing diende verzoekster een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 januari 2006 oordeelde de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk was.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde evenwel bij beslissing van 24 maart 2006 om verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Op 5 april 2006 stelde verzoekster een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Op 23 maart 2007 verwierp de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep van verzoekster.

Tegen de weigeringsbeslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen diende verzoekster op 2 mei 2007 een cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 6 juni 2007 verklaarde de Raad van State het cassatieberoep niet toelaatbaar.

Op 2 augustus 2007 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 13 augustus 2007 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 15 oktober 2007 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde weigeringsbeslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 november 2007.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde verzoekster op 11 maart 2008 in zijn arrest nr. 8.495 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en bevestigde aldus de beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 19 maart 2008 werd aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75§2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan
De genaamde O.B. (...)
Geboren te Khasavyurt, op (in) 01.05.1960
Van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 12/03/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van

deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)”

2. Over de rechtspleging

De nota van de verwerende partij werd buiten de in artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn toegezonden, zodat zij in toepassing van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet uit de debatten dient te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of verzoekster over het rechtens vereiste belang beschikt bij het indienen van haar beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 augustus 2007 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 januari 2007 houdende de weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster heeft bevestigd. Verzoekster betwist dit gegeven niet. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 25 maart 2008, in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, bevel gegeven om het grondgebied te.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 augustus 2007 de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist dit laatste overigens niet.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, daar zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op

illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

In zoverre verzoekster de schending van het artikel 3 EVRM inroept, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in haar land van herkomst op zich niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen verzoekster de subsidiaire bescherming hebben geweigerd.

Artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekster opgeworpen artikel 3 EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekster een schending van artikel 3 EVRM niet heeft aangetoond. Voor zover verzoekster kritiek levert aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad in casu in toepassing van artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Ook hier doen verzoeksters argumenten geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister en toont verzoekster op deze wijze niet aan dat zij over het wettig vereiste belang beschikt.

Voor zover verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 22 mei 2007 en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of niet verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Ter terechtzitting voert verzoekster nog aan dat er een nieuwe omzendbrief betreffende de regularisatie op komst is en dat zij hierdoor wel belang heeft om de nietigverklaring te vorderen van het bestreden bevel.

De Raad wenst er op te wijzen dat er nog geen omzendbrief is. Verzoekster kan haar belang niet aantonen door te verwijzen naar een louter hypothetisch gegeven.

Het beroep ingesteld door verzoekster is onontvankelijk.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.